

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 529. Felicis Pap. Annus 4. Ivstiniani Imp. 3. Athalarici
Reg. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

Quibus oporuit, potius pietatis executionibus
se ad praesens vitam exequi preparari, ab eodem in aucto-
ritate sic peccata ante amorem ferre quod de isto saeculo reperitur,
profunda tunc de compunctione permittit, reliquit subdit Ecclesia
hanc acceptationem. Et de ipso quoque monasterio in secreta recit-
atione ad insulam Cirium panis comitantiu fuerit, nau-
gavit. Per in quodam brevi somno, in amorem est Christi, ubi
tam ad alleluia fabricari mandaverat, lectum est et ad omni ac-
tionem et aera, gelati sicut appropinquare sibi naufragum die,
si ex toto corde sua penitentiam gerat. Et quamvis tota vita e-
rit, et quo non horum profectum conseru ex toto corde
sua penitentiam fuerit tempus: in hac tamen insula multo
amplius ac multo diligentius, in bonis suis, membra sua mor-
tificavit, et in conspectu solum Dei fuit.

Ita non plurimum de absentia facti dicitur in mortuorum
charitati necessitate confidit, iterum desanda in monaste-
rium suum, confecta hominum religio exhibere solati, labo-
risque durissimos per triduum proximorum longanimitate su-
stulit. Non multum aegrum fluxerat dies, et ecce seruum fide-
lem boni DOMINI S. requirit. Invidi enim repente in
corpore salutata accerrima passiones: vos septuaginta pro-
prium agendum saigatur, hoc solum frequenter dicebat:
DOMINI DA MIHI MODO HIC PATIENTIAM, POSTERA
INDULGENTIAM. Ne ab ipso sermo aliquando cessavit sine
dolo affigere, sua sicut incederet, sui lassitudo dissolueret.
Per lassitudo autem medicum, ut laetari benevolentibus videretur:
Siquis dolo, inquit, facere poterat, ut homo mortalis, ex-
plaris vita sua tempore, moriturus? Sicut proximum mortem nec
aperuerat, aliam postquam somnia respiceret: cur mihi obsecro,
pro salute tua regerem dicitur a professione in sine dissoluit?
Sic saltem suam sperare voluntati fideliter credens: postquam
si iustis sine dolo a dicitur dolo dissoluit, voluit vniuersos
credere, sui, et amentis nonnulli ablatum est eos, dicens:

Ego, fratres, amicum vestrum salutis profectum, mole-
stim apud vos fuisse et dissolutum exiit: et ideo obsecro vas, ut
quodam mihi, quodam aliquando dolo, et si forsitan severitas
natura indomita transire est debuit: orate, ne mihi hoc DO-
MINUS imponat ad peccatum. Quoque talia beato Fulgentio
laryonius rogavit, et exponens, antequam super genus eius
calerit, semper bonum, semper assiduum pro omnium salute,
sicut dicitur, inuoluit. Namque: Providet ergo, ait, vobis DO-
MINUS DAVA, meum pastorem dignum se. Tunc imperato
sua, pacem requirit. Et dande curam pauperum gerens,
reposita summa pecunie, de qua fidelissimum dispensator quoti-
die gentibus ministrabat, totum nihil expendit, per se ipsum me-
moriter videtur videtur, populorum, peregrinorum, sancto-
rumque illi indignitatem omnia: quous quid singularum da-
reus propria dicitur dicitur, heredes in hoc saeculo non
benedicere, hereditatem tamen bono benevolentia sollicitudinis pau-
peribus dicitur. Sed nec sui dicitur debita benedictione,
sicut dicitur, quousque pauperum misericorditer consulens,
si forte omnibus ad dicitur, orans rogaret. Et inter ante singu-
li benedixit, usque ad extremam horam sana mente permansi-
t. Fulgentio de Kalendarij laudationem post peractam ve-
re, beatum spiritum sollicitate in manibus DOMINI re-
dicitur, acrum sui episcopatus agens viginti quatuor, vita
eius totum sexagesimum quatuor, fuit multo ante patri-
u mori proximo indicavit. pergit dicere auctor de eius
celebri fuisse Christiano eo exhibito de honorifica se-
pultura.

Quantum vero ex eius transitu populus ille passus
sit dicitur, confessum manifestavit euentus. Quo de-
claratum est, si iam viderent suo populo fuisse, ne le-
deretur a proximo barbaris munimentum, cum eo sub-
leptum, tanquam valido amoto praesidio, eidem quicquid
vellet, agere libetum fuerit. nam ad: Probauerunt quippe
inquit auctores sapio, quanta bona illi oratio beati Fulgentij
praesertim, et quanta mala repulerat. sicut postea manifestis in-
diciis eundem apparuit: quod non post plurimos dies decessioni,
eius non iamica Maurorum Ruspenis terrarum repente vena-
uit, agens, celsum, incedit multa demulens: atque intra ipsos
causula parates, quos inuenit potuit inqulans. Quis beati Ful-
gentij gratiam non miratur? Quandis vixit, furor eius belli auit
sua inuicta non fuit: et cum tota pene provincia captiuit at?

sustinisset horribilem, nulla fuit modum propter sacerdotum
venerabilem, cuius vita proprii civium murus fuit. Verum
ob peccata populi secundum illud Prophetam b: Au-
feram septem eius, et erit in deiectionem: dirum materiam
eius, et erit in consultationem. Idem est cum miseris
illis.

Dedit plane S. Fulgentij precibus Dominus, ut vi-
uens, conseruaret esse non solum propria ciuitatis, sed
totius etiam Africanae provinciae, in qua per plures an-
nos Ecclesia ibi posita pace sub Vandalis fruebatur.
quomodo autem ipso defuncto rursum dita vexatione
eamdem contigerit agitari, dicitur summo anno sequenti.
Quod vero pertinet ad locupletem hereditatem, quam
viuens atque laborans Ecclesiae Catholicae acquisiuit,
mortensque reliquit, scriptorum, inquam, praecleara mo-
numenta, quae & superius pro ratione temporis, quo
singula scripta sunt, recensimus: magna ex parte perit-
is, dolendum. Quae enim extant eius lucubraciones, ma-
iori faciunt eas, quae exciderant dolore percipere. Plane
congrue morte Fulgentij, tamquam fulgentis fides ra-
diis ad occasum dilapsi, vniuersam Africanam provin-
ciam tetra noctis caligine remansisse persulfam. Etenim
nullus post Fulgentium tanti fulgoris posteriorior, sic culis
illuxit visus eius doctrinae & sanctitatis claritudine con-
spicuis Africanis Antistes.

Quae autem temporibus Isidori adhuc extrabane eius
scripta, ita ipse agens de scriptoribus Ecclesiasticis nu-
merauit e: Fulgentium Afer Ruspenis Ecclesiae Episcopum in con-
fessione fidei clarum, in Scripturis diuinis copiose eruditum, in lo-
quendo quoque dulcem, in docendo ac disserendo subtilis. scripsit
multa: ex quibus legitur de Gratia & libero arbitrio libros res-
ponsum septem, in quibus Fausto Gallo Regensis vrbis Epi-
scopo Pelagiana prauitati consentienti respondens, obnixit eius
profundam destruere caliditatem. Legimus eius librum de san-
cta Trinitate ad Felixem directum Notarium: librum quoque
Regulaverit, fidei, et animi de Sacramento incarnationis Domini
nostri IESU CHRISTI. Extant & duo libri eius de Veritate
praedestinationis ad Episcopos missi, in quibus demonstrat, quod
gratia DEI in boni voluntatem humanam praenit, et quod
DEVS quosdam praedestinationis suae munere iustificans praerli-
gat, quosdam vero in suis reprobis moribus occulta quodam in-
dicio derelinquat. Est alter liber alterationis eius, quo de fide
cum Trasamundo Rege idem Fulgentium disputauit. Ad Ferran-
dum quoque Ecclesia Carthagensis dilectum vnum de interro-
gati quoslibet scriptis libellum. Inter hac composuit & mul-
tos tractatus, quibus sacerdotes in ecclesiis viderentur. Plurima
quoque seruantur ingenij eius monumenta: haec autem ex pre-
tiosis doctrinae eius floribus carpsimus. Sane melior, cui de-
licias omnium librorum eius praesertit DAVA, haec Isi-
dorus.

Constat insuper testificatione Ferrandi diaconi
Carthaginensis, in ipsis extremis vitae momentis absol-
uisse Fulgentium tractatum ad Reginu de questione il-
la famosa Alerandriae (vt vidimus) agitata, nam Christi-
caro corruptibilis, an incorruptibilis sit: sed satisfacere
eidem Regio Comiti minime valuisse, dum ab eodem
scribi petierat praeccepta à milite Christiano seruanda:
cui postea ipse Ferrandus diaconus fatifecit, scribens ad
eundem Comitem eo argumento eruditum satis com-
mentarium. Testatur id quidem ipse, cui in Opus ita post
alla praefatus est: Laudabilis solitudine interrogasti venerabi-
li memoria Fulgentium Pontificem Ruspenis Ecclesiae, qualis ri-
bi militariu acibus occupato regula esset spiritaliu propofitione
tenenda. Sapienter profecio responsum sapientia à sapiente qua-
sifierat. Nec interroganti, nec interrogato sancti prudentia defuit:
Et tu quod ille docere poterat, iam gerebas; et in hoc docere po-
terat, quod tu gerebas. mores tuos in sermonibus eius agnosceres,
sermone suo ille ex tuis moribus approbaret.

Modo autem quia semipleni libelli imperfecta dicitur ni-
hil hinc tua interrogati cognoscatur respondisse: propicia e-
nim gloriosius primam quaestione litterarum tuarum diu-
tius venturam, Virtum caru CHRISTI corruptibilis, an in-
corruptibilis sit. Vnde adhuc disputans ille doctus egregius, ante
quam fideliter (ratione fidei reddita) de acibus militariu

b. 178, 5.

VI.
POST PVL-
GENTII OR-
ITVM A-
FRICANA
ECCLESIA
VEXATA.

VII.
c. 178. de
Scrip. Eccl.
c. 14.

SCRIPTA
FVLGENTII
COGNITA
ISIDORO.

VIII.

IX.

Venerabilis inquit Janus Rex Theodorum magno hunc
17. et quod sequi videri cum muliere & crimina, vt castigati
conuicti redderent. Et ob hanc gratiam, debeat Theodorus
viri factore, eos ad Episcopatum iustitiae fieri: iamque
datis consensu populi ac decreto Regis ad ordinandum, & a viru
sanctis cum Regis honore praeiudicium addidit. Verum amen
tatis pugna ad vitem, cadente Sale, fixo tentorio, mansu-
erunt pariter: illi consensu laxatos equos per segetes pauperum
dispererunt. Quod licet beatus Nicetas, misericordia motus,
ait: capite quatuor equos vestros a segete pauperum: alio-
quin reuocatis a communione mea. At illi indignantes dixe-
runt: Quamuis illi haec causa, quam loquimur: ad hoc enim E-
piscopatum apertum non est adeptus, & iam excommunicationem
meruit: Et ille: Per impetum dico vobis, quia de fructu Regis,
vt vos cum sume a monasterio hinc oneri conferari iuberet: sicut
quidem vultis Dei: nam Regi volumus in omnibus meis,
me obsequere, non aliquid laborare. Tuos curis rapido alens, eccle-
siam a segete, & si cum aliter actus hominum illorum ad vr-
tem deducit. Nos enim honorabat personam potentis, sed
Datum tantum in corde & opere manebat. At ex leuia haec
videre poterant, maxime tamen potenter a prudentibus
exultantia fuerunt. Quomodo enim passurus esset: ad po-
tentibus opprimis personas pauperum, qui nec legem
iumentis depasci permisit? Hec in vi. Quid autem Job-
seruatione dignissimum in ipsius ordinatione conuen-
tione accipit:
Impositum itaque in caribeda, cum testationem seriem ansul-
tate, in se usque quod graue super conuictam suam. Cuique sit
aut ter mansuetum ad tractandum inuicem, nullius rei causam
venerationis potest, quae hoc pondus inferret. Demerensque caput ad
destruam & limum, obstruere est adorem suavitatis: intellexit
quaque hoc vniu esse facit & ipsi dignitatem. Ita plane
secundum illud Davidicum a iustis homines supra capita
nostra. haec de sancti Niceta ordinatione, quae contigit
hoc anno Gregorius: reliqua de ipso tempore oportu-
nitas suggerit. Videbis plane (quod mireris) inuictos
Francorum Reges ad faciendos: antummodo lau-
dabiliter partivici: cum vero quis ipsi obliuione nimis
oblitiscit, diuinae experiri esse vindictam, intelleges.
At non praeter ea carmen Venanti Fortunati, quo
eandem vitam sanctissimum Nicetam iam Episco-
pum ordinatum proficere et itus est: sicut in se habet de
Spondi, apud Julia, videri andam mentis Nicetae.
Tertio Oris amor, Pontificumque caput:
Iamque Apostolicus praecellens pastor orbi,
austri maris, qui quid huius habes.
Aplicem roat fidei ob egregiam eius sanctitatem ma-
gna fide pollentibusque ceteris prelaris videri poterat:
sicutque Pontificum caput, quod nobilissimae praefectus
esset ecclesiae Treuerensi, cui complures subiacerent
Episcopi. Sed pergit:
Diuo insidens operi, terrenis alioquor,
Cum moritur mundum non moritur manes.
Vita breuis concilio, sed non breuis illa beatis:
Cum homo non pereant, iure perennis erit.
Dum hinc restituta manes, & largus egenis,
Quod facti in minimis, re dare crede Deo.
Capitum quomodoque redit, sua lucina cernens,
Ille laetis patrio: tu caput inde poler.
Hic habet excolit, ietibus inuenit et lae:
Qui vixit sferens, hinc factus alit.
Tribulus impati curat, purganda quotiens,
Et sine concilio vna medela viros.
Pauperum lacrymas despicant, gaudia praesentis
Qui prima in gemis, vix a saluti habet.
Tepiditate greges, namquam in lapu arripit agnos:
Sunt bene scari, quos tua causa regis.
Temporaria Dei reuocasti in culmine praesentis.
Et fluit sanior, se prepar ante, domus.
Illic populi longi tribulus pia vota per omnes,
Et inuicem pastor, ne lacrimas eues.
haec de Niceta Episcopo Fortunatus. Im vero res Ori-
entalis iustitiam, quas praesentis annus memoria dignas
cabit.

Hocigitur anno, sub eodem Consulatu Basilii, edita
extat Nouella constitutio a Iustiniano Imperatore ad-
nertus eos, qui homines castrantes, canonicos reddunt.
Sed tunc eiusmodi condende legis causa proenerit, hie
prium recendendam esse putamus. Eusebius ad namq
et Procopio ista summatim collegit. Memorat praeterea
idem scriptor Abtagos ad mitius humanitasque vite genus tradu-
dos, isdem temporibus fidem Christianam recepit, iustitia-
numque Imperatorem quemadmodum ex eunuchis alius Abtagum ge-
nerit, nomine autem Euphratam ad eos misisse, qui rotaret, ne cui-
quam in ea gente, quasi villata natura, testuui exccatetur.
Nam qui cubiliu Imperatorum inseruiebant, qui vulgo vocant
eunuchos, persege ex ea gente sumi consueverunt. haec de Ab-
tagis & eunuchis Eusebius ex Procopio, eodemque Ni-
cephorus e. Addunt praeterea, Iustinianum apud Abta-
gos templum Deiparae erexisse, sacerdotique illic con-
stituisse, a quibus populi illi Christianam religionem ad-
dicerent. De his agens Procopius f. eisdem populos
habitare apud montem Caucasum tradit.
Ad hos itaque eundem Iustinianum Imperatorem
al' usile apparet, dum ad finem dicte constitutionis ait:
Si enim barbari simulatque nostra de hoc audierunt mandata,
haec castiduerunt: quomodo tandem permittemus, vt post tot ro-
tro Principum sanctiones tale quid demum relinquatur in nostra
Republi. a? ex quibus etiam quoad ad rationem temporis
pertinet, intelligere valeas, Abtagos iam ad fidem con-
uersos legibus Romanorum paruisse, si cumque esse, vt
cuius ipsi licet barbari inolitam apud eos consuetudinem
de castrandis pueris, parentes Iustiniani mandato, peni-
tus reliquissent, idem Imperator vehementiori inur ge-
ret animo in eos, qui diu legibus praedecessorum Im-
peratorum, ne id facerent, saepe coerciti, nihilominus eius-
modi facinus perpetrare minime desinerent. Quanto
autem id vite periculo fieri solet, audi ab ipso, dum ait
g. Sapienter ex multo vix pauci euadant inuolantes: vsq, adeo,
vt quidam ex his, qui seruati fuerunt, sub nostro aspectu deponu-
runt, & nonaginta agere tres seruatos esse. Et. Iuste igitur Iusti-
niano in eisdem eam legem tanti sceleris vindicem
promulgauit, data hoc anno, xv. Kal. Decembris, sub
dicto Consulatu Basilii, Indictione decima inchoante.
Iisdem ferme temporibus & Tzani populi ad fidem
conuersi sunt: mentio est de ipsis apud Iustinianu h' imp-
in rescripto ad Zetam Magistru militum, cum agit ibi de
populis interioris Armeniae: sed deprauate ibidem An-
tizena provincia pro Tzantena ponitur. Cu enim tem-
pore illius lae Tzani populi essent subiecti Romano
Imperio, quam (vt ex ipsius exordio patet) satis apparet
eius Imperii primordiis scriptam esse: plane intelligi po-
test eisdem populos ipsis initiis eiusdem Imp. esse con-
uersos ad fidem: in ea enim sanctione ista habet: Cum
propitia Diuinitate Romanum notu sit delatum Imperium, sels
cita cura cura diligentia pertractantes, opeperimus oportere
partibus Armeniae, &c. Sed quid de eorumdem populo-
rum moribus, eorumque ad fidem conuersione scribat
Procopius, audi:
Vt hic autem Tzanorum gentes iam describam, mihi non
videtur esse alienum a ratione: sunt enim Armeniis finitimi. Tza-
ni sui legibus sine Rege aliquo degunt bellinam vitam agentes:
deos quidem lucos, volucres & alia animalia arborantur & col-
lunt. In altissimis montibus & opavis totam atatem consumunt,
terram nequaquam colentes, sed idem idem iuris & Larocinios
videntes, neghentes terram exercere. Vbi montibus per erupiu
non contingunt, loci est collibus & tumulis abundans: vbi tumu-
li, ibi que terra imminet, & alia non sunt, vt fruges afferant, si
colantur: valde enim aspera sunt & supra modum dura, nulla
rum penitus frugum seracia, quamobrem serino potest, vt hic
vel terram aies, vel campam segetum demetas, vbi praetium inno-
nitas. Flores autem arboribus Tzanis, sed in frugiferis & omnino
sterilibus: quamiam vt plurimum nulla est hic & verperum recipro-
catio & visistudo, vbi nunc scilicet frigidus & humidus horu oc-
cupatur terra, nunc vero inuictus calore Solis: sed perpetua hieme
oppressa est, & asidua nubibus irrigatur. propter hac ex antiquo
suo legio, venunt Tzani, Iustiniano aut impoente, a Romano pa-
gna velli, & iam antiphus certantini no fidentes, statim sese omnes

XVIII.
Novel. 1. 4.
d. Euseb. lib. 10. c. 21.
DE ABTAGIS
AD FIDEM
CONVERSIS
c. Nicoph. li. 17. c. 11.
Procop. de bello Persic. lib. 2.
XIX.
NE EVN-
CHI FIE-
RENT, IV-
STINIANVS
VETAT.
XX.
TZANI FA-
CTI CHRIS-
TIANI.
h' vlt. c. de
offic. magist. milit.
XXI.
TZANI PO-
PULI IV-
STINIANO
CONVERSATI.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

